

**“Glòria a Déu a dalt del cel,
i a la terra pau als homes”** (Lc. 2, 14).

Cants a mitjanit? Em desvetllo.
Veus melindroses.
Claror al cel, missatges nous.
Algú és nat, sembla important.

Ui... Remor dels pastors,
es remouen, es freguen els ulls,
es lleven d'una revolada,
arrepleguen quelcom per oferir
a la família del nounat.
Cames ajudeu-me, m'hi apunto,
me'n vaig amb ells.

Camí enllà de Betlem
s'albira un estable. Serà allà?
Amb una correguda hi sóc.
Tot esbufegant m'aturo al llindar.
De puntetes m'hi atanso. Quin respecte!
Els sorruts pastors
em cobreixen amb ses ombres,
amb sa flaire de viure al ras.
Avesats a no comptar per a ningú,
fem pinya; no gosem passar.

Algú ens parla al cor:

“Qui cerca, troba” (Mt. 7, 8).

I sento endins una veu:

“Sóc a la porta” (Ap. 3, 20)

Dono el pas. Entro a l'estable.

Sorprenent, insòlit:

pare i mare esguardant el fill.

El fill: una criatura

sobre la palla d'una menjadora!

**“Perquè no havien trobat cap lloc
per hostatjar-se”** (Lc. 2, 7)

Els ulls em fan pampallugues:

Aquesta és la glòria de Déu?

Ell és la pau per als homes?

M'hi apropo, m'atrau,
em desperta tendresa l'infant.

Al dedins torno a sentir:

“Sóc a la porta i truco” (Ap. 3, 20).

El cor em batega fort.

La Mare mormola el nom: Jesús.

Repeteixo: Jesús, Jesús,

on voldries fer estada?

On m'obrin la porta;

on m'ofereixin un mos de pa;

on em pugui asseure a taula

com un més de la família;

on cada matí, en obrir les finestres,
es respiri esperança;
on cada vespre l'estimació mútua
es faci present amb un petó a la galta;
on m'acompanyin a fer papers
per a ser “legal”;
on em deixin un llit per a refer-me
del cansament;
on m'escoltin sense mirar el rellotge;
on em donin roba neta:
on la sensibilitat faci el miracle
de reconèixer el Creador en la criatura;
on em donin hostatge en el COR.

“Sóc a la porta i truco” (Ap. 3, 20)

Si obres, em veuràs;

amb l'aparença, no semblo Déu,

ni tan sols rei o àngel.

Veuràs un infant en un pessebre.

Tal volta et faci pena o compassió.

Tal volta et brollarà un mot: pobrissó!

La tendresa que et desvetllaré

t'haurà fet encertar bé,

perquè “pobrissó” és la millor definició.

Sóc pobre perquè la meva única riquesa

és tenir Déu per Pare i per germans

tots els éssers humans.

Sóc pobre perquè...

en la humilitat hi trobo la fortalesa

i en la misericòrdia, el rostre del Pare;

en la fe hi trobo la plenitud

i en la confiança, la providència;

en l'agraïment hi trobo l'altre

i en l'anorreament, la llibertat,

en el perdó hi trobo la pau

i en la nuesa, el vestit etern.

Els pastors no se'n saben avenir

i jo, enmig d'ells, un més d'ells,

rodamón cercant la felicitat,

tot besant son front, xiuxiuejo:

Vine, Jesús, a hostatjar-te en mon cor,

fes de casa meva la teva estança

i mostra'm el misteri

de descobrir la riquesa de la pobresa,

enlluernat per la teva llum,

encisat per la teva veritat.

Serà Nadal... És Nadal!

Al·leluia!

Superiora General
GG. Caputxines de la Mare del Diví Pastor
Desembre 2016